

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MICHALA BOBKA
přednesené dne 26. ledna 2017¹

Věc C-13/16

**Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde
proti
Rīgas pašvaldības SIA „Rīgas satiksme“**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Augstākā tiesa, Administratīvo lietu departaments
(Nejvyšší soud, správní senát, Lotyšsko)]

„Řízení o předběžné otázce — Osobní údaje — Zákonné zpracování údajů — Článek 7 písm. f) směrnice (ES) č. 95/46/ES — Rozsah a podmínky — Povinnost nebo možnost zpracovat osobní údaje — Pojem „zpracování nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby““

I. Úvod

1. Řidič taxislužby zastavil své vozidlo na kraji vozovky v Rize. V okamžiku, kdy kolem vozidla taxislužby projížděl trolejbus podniku Rīgas satiksme (dále jen „odpůrce“), cestující ve vozidle náhle otevřel dveře. Následovala kolize, která trolejbus poškodila. Rīgas satiksme požádal policii (dále jen „navrhovatelka“) o sdělení totožnosti tohoto cestujícího. Žalobce si ho přál zažalovat o náhradu škody způsobené na trolejbusu před občanskoprávními soudy. Policie poskytla Rīgas satiksme pouze jméno cestujícího. Odmítla poskytnout jeho identifikační číslo a adresu.

2. V tomto skutkovém kontextu se předkládající soud táže, zda čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES (dále jen „směrnice“)² ukládá povinnost sdělit veškeré osobní údaje potřebné k zahájení občanskoprávního řízení proti osobě údajně odpovědné za přestupek. Dále se táže, zda by se odpověď na tuto otázku lišila v případě, že by uvedená osoba byla nezletilá.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“)

3. Článek 7 stanoví, že „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace“.

¹ — Původní jazyk: angličtina.

² — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355).

4. Článek 8 stanoví:

- „1. Každý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají.
2. Tyto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem. Každý má právo na přístup k údajům, které o něm byly shromážděny, a má právo na jejich opravu.
3. Na dodržování těchto pravidel dohlíží nezávislý orgán.“

2. Smlouva o fungování Evropské unie

5. Článek 16 odst. 1 SFEU stanoví, že „[k]aždý má právo na ochranu osobních údajů, které se jej týkají“.

3. Směrnice 95/46 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů

6. Článek 2 stanoví pro účely směrnice několik definic.

„(a) ‚osobními údaji‘ [se rozumí] veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;

(b) ‚zpracováním osobních údajů‘ (‚zpracování‘) [se rozumí] jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

[...]

(f) ‚třetí osobou‘ [se rozumí] fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt jiný než subjekt údajů, než správce, než zpracovatel a než osoby přímo podléhající správci nebo zpracovateli, které jsou oprávněny ke zpracování údajů;

[...]“

7. Článek 5 kapitoly II, nadepsané „Obecné podmínky pro zákonnost zpracování osobních údajů“, stanoví, že „[č]lenské státy upřesní v mezích ustanovení této kapitoly podmínky, za kterých je zpracovávání osobních údajů zákonné“.

8. Článek 6 odst. 1 zní: „Členské státy stanoví, že osobní údaje musí být:

[...]

c) přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro které jsou shromažďovány a/nebo dále zpracovávány;

[...]“

9. Podle článku 7 „[č]lenské státy stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud:

- a) subjekt údajů nezpochybnitelně udělil souhlas; nebo
- b) je [...] nezbytné pro splnění smlouvy, kde je subjekt údajů jednou ze stran, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu; nebo
- c) je nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce; nebo
- d) je nezbytné pro zachování [ochranu] životně důležitých zájmů subjektu údajů; nebo
- e) je nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány; nebo
- f) je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody [kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody] subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1].“

10. Článek 8 v zásadě zakazuje zpracování zvláštních kategorií údajů, jako jsou osobní údaje, které odhalují rasový či etnický původ, politické názory, náboženské nebo filozofické přesvědčení. Stanoví však řadu výjimek.

11. Konkrétně se zákaz podle čl. 8 odst. 2 písm. e) nevztahuje na „zpracování [...] nezbytné pro zjištění, uplatnění nebo obranu právních nároků před soudem“.

12. Článek 8 odst. 5 stanoví, že:

„[...] Členské státy mohou stanovit, že údaje týkající se správních sankcí nebo rozsudků v občanských věcech budou rovněž zpracovávány pod kontrolou orgánů veřejné moci“.

13. Podle čl. 8 odst. 7 platí, že „[č]lenské státy určí podmínky, za kterých může být předmětem zpracování vnitrostátní identifikační číslo nebo jakýkoli jiný identifikátor obecného významu“.

14. Článek 14 stanoví, že „[č]lenské státy přiznávají subjektu údajů právo:

- a) alespoň v případech uvedených v čl. 7 písm. e) a f) vznést kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, ledaže vnitrostátní právo stanoví jinak. Je-li námitka oprávněná, nesmí se zpracování zahájené správcem těchto údajů nadále týkat;

[...]“

15. Směrnice byla zrušena nařízením (EU) 2016/679 (dále jen „nové nařízení“)³. Toto nařízení vstoupilo v platnost dne 24. května 2016. Použitelné však bude až od 25. května 2018.

3 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, 4.5.2016, s. 1).

B. Vnitrostátní právo

16. Článek 7 Fizisko personu datu aizsardzibas likums (zákon o ochraně osobních údajů) je podobného znění jako článek 7 směrnice. Stanoví, že nestanoví-li zákon jinak, je zpracování osobních údajů povoleno pouze, pokud je splněn alespoň jeden z následujících požadavků:

- „1) subjekt údajů udělil souhlas;
- 2) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, kde je subjekt údajů jednou ze stran, nebo pro provedení úkonů před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu;
- 3) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce;
- 4) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů, včetně jeho života a zdraví;
- 5) zpracování je nezbytné pro plnění úkolu ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány;
- 6) zpracování je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů.“

III. Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžná otázka

17. V prosinci 2012 došlo v Rize k dopravní nehodě. Řidič taxislužby zastavil své vozidlo na kraji vozovky. V okamžiku, kdy kolem vozidla taxislužby projížděl trolejbus podniku Rīgas satiksme, cestující ve vozidle otevřel dveře, které poškrábaly a poškodily trolejbus. V důsledku nehody bylo zahájeno správní řízení. Byla vypracována zpráva, v níž bylo konstatováno, že došlo k přestupku.

18. Vzhledem k tomu, že měl Rīgas satiksme za to, že zmíněnou nehodu zavinil řidič taxislužby, vymáhal nejprve náhradu škody od společnosti, u níž bylo uzavřeno pojištění občanskoprávní odpovědnosti majitele vozidla taxislužby. Tato pojišťovna mu však oznámila, že žádnou náhradu škody nevyplatí, neboť k nehodě došlo zaviněním cestujícího, a nikoliv řidiče vozidla taxislužby, a že Rīgas satiksme má možnost uplatnit svůj nárok vůči tomuto cestujícímu v občanskoprávním řízení.

19. Rīgas satiksme se obrátil na Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojs (Odbor pořádkové policie kraje Riga příslušný pro dopravní přestupky a správní delikty) (dále jen „policie“). Požádal o informace týkající se osoby, jíž byla v souvislosti se zmíněnou nehodou uložena pokuta. Přesněji řečeno požádal o jméno, číslo průkazu totožnosti a adresu cestujícího ve vozidle taxislužby, jakož i o kopie dokumentů obsahující vysvětlení podaná řidičem taxislužby a cestujícím k okolnostem nehody. Rīgas satiksme policii potvrdil, že požadované informace použije výlučně pro účely podání žaloby v občanskoprávním řízení proti této osobě.

20. Policie vyhověla žádosti podniku Rīgas satiksme pouze částečně. Poskytla mu pouze jméno cestujícího ve vozidle taxislužby. Odmítla poskytnout číslo průkazu totožnosti a adresu této osoby. Nepředala Rīgas satiksme ani vysvětlení, jež podali účastníci nehody.

21. Ve svém rozhodnutí policie uvedla, že dokumenty ve spisu pro správní řízení, které vedlo k sankcím, mohou být poskytnuty pouze účastníkům tohoto řízení. Rīgas satiksme takovým účastníkem nebyl. Pokud jde dále o číslo průkazu totožnosti a adresu, zakazuje Datu Valsts inspekcija (lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů) poskytování takových informací týkajících se jednotlivců.

22. V souladu s článkem 261 Latvias Administratīvo pārkāpumu Kodekss (lotyšský zákon o přestupcích), může být osobě ve správním řízení, které vedlo k sankcím, na její výslovnou žádost přiznáno postavení poškozeného. Rīgas satiksme neuplatnil právo požádat, aby mu bylo ve zmíněném řízení přiznáno postavení poškozeného.

23. Rīgas satiksme napadl rozhodnutí policie v soudním řízení správním v rozsahu, v němž odmítlo sdělit číslo průkazu totožnosti a adresu cestujícího ve vozidle taxislužby.

24. Rozsudkem ze dne 16. května 2014 Administratīvā rajona tiesa (okresní správní soud, Lotyšsko) vyhověl žalobě podané Rīgas satiksme. Nařídil policii, aby poskytla informace požadované v žádosti, a to číslo průkazu totožnosti a adresu cestujícího ve vozidle taxislužby.

25. Policie se proti tomuto rozsudku odvolala k Augstākā tiesa (Nejvyšší soud, Lotyšsko), což je v projednávané věci předkládající soud. Předkládající soud nejprve požádal o stanovisko lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů. Tento úřad uvedl, že v tomto konkrétním případě nemohou být údaje poskytnuty na základě čl. 7 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, jelikož zákon o přestupcích vymezuje fyzické a právnické osoby, kterým může policie sdělit informace týkající se případu. Sdělení osobních údajů týkajících se správního řízení vedoucího k sankcím lze provést pouze v souladu s odstavci 3 a 5 tohoto článku. Kromě toho článek 7 téhož zákona *nezavazuje* správce údajů (v tomto případě policii) ke zpracování údajů: jen mu toto *povoluje*.

26. Lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů rovněž uvedl, že Rīgas satiksme měl jiné možnosti, jak dané informace získat: buď podáním odůvodněné žádosti na Iedzīvotāju reģistrs (registr obyvatel), nebo podáním návrhu k soudu na základě článků 98, 99 a 100 Civilprocesa likums (lotyšský občanský soudní řád), za účelem získání důkazů. Příslušný soud pak může policii nařídít, aby sdělila osobní údaje, které Rīgas satiksme potřebuje pro účely zahájení občanskoprávního řízení proti dotyčné osobě.

27. Předkládající soud má pochybnosti týkající se výše uvedených alternativních způsobů získání osobních údajů, na které odkazuje lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů. V případě podání žádosti na registr obyvatel uvádějící pouze jméno cestujícího ve vozidle taxislužby se může stát, že nositelem daného jména bude mnoho osob. V takovém případě může být příslušná osoba identifikována pouze pomocí dalších údajů, jako jsou údaje požadované v projednávané věci (číslo průkazu totožnosti a adresa). Kromě toho lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů citoval ustanovení občanského soudního řádu týkající se předkládání důkazů. Podle článku 128 občanského soudního řádu musí být při podání žádosti uvedeno jméno a číslo průkazu totožnosti (je-li známo) žalovaného, jakož i jeho zákonné bydliště a další adresa uvedená v registru, nebo pokud nejsou tyto údaje k dispozici, adresa dotyčného pro účely doručování. Žalobce by tedy měl znát přinejmenším místo bydliště žalovaného.

28. Podle předkládajícího soudu jsou proto alternativní způsoby, jimiž lze získat nezbytné osobní údaje, nejasné nebo neefektivní. Tudíž může být pro Rīgas satiksme nezbytné, aby pro účely uskutečnění oprávněných zájmů získal požadované osobní údaje od policie.

29. Předkládající soud rovněž vyjadřuje pochybnosti o výkladu pojmu „nezbytné“ ve smyslu čl. 7 písm. f) a považuje tento výklad za rozhodující pro výsledek řízení v projednávané věci.

30. Augstākās tiesas (Administratīvo lietu departaments) (Nejvyšší soud (správní senát), Lotyšsko) se proto rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázky.

„Má být věta ‚je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů [...] třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány‘, která je uvedena v čl. 7 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, vykládána v tom smyslu, že státní policie je povinna sdělit Rīgas

satiksme osobní údaje, jež posledně jmenovaný subjekt požaduje a jež jsou nezbytné k zahájení občanskoprávního řízení? Má na zodpovězení této otázky vliv okolnost, že osoba cestující ve vozidle taxislužby, jejíž údaje má Rīgas satiksme v úmyslu získat, byla v okamžiku nehody, jak vyplývá z procesních písemností, nezletilá?“

31. Písemná vyjádření předložily Rīgas satiksme, Komise a česká, španělská, lotyšská, rakouská a portugalská vláda. Komise a lotyšská vláda byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 24. listopadu 2016.

IV. Posouzení

32. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda má správce údajů podle směrnice *povinnost* sdělit údaje umožňující zjištění totožnosti osoby, která je údajně odpovědná za přestupek, aby žalobce mohl zahájit občanskoprávní řízení.

33. Má stručná odpověď na tuto konkrétní otázku položenou předkládajícím soudem je „ne“. Směrnice sama o sobě žádnou takovou povinnost nestanoví. Poskytuje pouze možnost (ve smyslu povolení nebo schválení), tak za určitých předpokladů učinit. *Možnost* vykonávat určitou činnost na základě práva je odlišnou kategorií od *povinnosti* takovou činnost vykonávat.

34. Avšak vezmeme-li v úvahu skutkové okolnosti projednávané věci, není tímto otázka vyřešena. Alespoň částečně, tj. ve vztahu k informacím, které byly skutečně poskytnuty, je Soudní dvůr také žádán o to, aby určil podmínky aplikace čl. 7 písm. f) směrnice, jakož i povahu a rozsah osobních údajů, které může žadatel o údaje získat na základě tohoto ustanovení.

35. Toto stanovisko má tedy následující strukturu: Zaprvé se vyjádřím k tomu, proč podle mého názoru ze směrnice nevyplývá povinnost subjektu, jež disponuje určitými informacemi, je sdělit (část A). Zadruhé, s cílem poskytnout předkládajícímu soudu v dané věci úplnou a užitečnou odpověď, vymezím podmínky aplikace čl. 7 písm. f) směrnice a rozsah osobních údajů, které mohou být sděleny v případě splnění těchto podmínek (část B).

A. Povinnost sdělovat údaje

36. Předkládající soud se táže, zda *na základě* čl. 7 písm. f) směrnice musí být osobní údaje sděleny pro účely zahájení občanskoprávního řízení. Jinými slovy, předkládající soud se táže, zda samotná směrnice ukládá povinnost sdělit tyto osobní údaje.

37. Podle mého názoru takovou povinnost nelze ze samotné směrnice vyvodit. Vyplývá to jednoznačně ze znění a systematiky, jakož i samotného účelu směrnice.

38. Pokud jde v první řadě o systematiku a logiku směrnice, je výchozím pravidlem, na němž je založena uvedená směrnice to, že v zájmu zajištění vysoké úrovně ochrany práva na soukromí by osobní údaje obecně neměly být zpracovávány⁴. Zpracování osobních údajů musí být ze své podstaty spíše výjimečné.

39. Článek 7 je začleněn podle tohoto systému. Tento článek uvádí seznam výjimek ze základního pravidla, přičemž zpracování je zákonné za určitých striktně formulovaných podmínek. Kategorie článku 7 jsou tedy výjimkami z obecného pravidla.

4 — Například viz rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 25), a ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 66).

40. V této souvislosti znění článku 7 jasně potvrzuje, že uvedené kategorie mají být na rozdíl od povinnosti považovány za pouhou možnost zpracovávat osobní údaje, pokud skutkový stav spadá pod jednu z těchto zákonných výjimek. Podle tohoto ustanovení platí, že „[č]lenské státy stanoví, že zpracování osobních údajů *může* být provedeno *pouze pokud* [...]“⁵. Toto znění, které je rovněž použito v jiných jazykových verzích⁶, jasně ukazuje, že výjimky uvedené v článku 7 jsou skutečně výjimkami. Nemohou být vykládány jako povinnost zpracovávat osobní údaje.

41. Skutečnost, že přinejmenším některé výjimky uvedené v článku 7 mají přímý účinek⁷, nemění předchozí závěr. Nezakládají samy o sobě právo získat informace ve prospěch těch, které o ně žádají, ani související povinnost pro ty, kteří jimi disponují, je sdělit. Článek 7 spíše stanoví obecná pravidla pro to, aby zpracovatel dat určil, kdy, zda, jakým způsobem a v jakém rozsahu *může* zpracovávat osobní údaje, které získal.

42. Konečně celkovým cílem směrnice je zavést společná unijní omezení pro zpracování osobních údajů. Jednotlivé konkrétní důvody pro zpracování jsou pak obvykle k nalezení ve vnitrostátním právu nebo v jiných unijních právních nástrojích. Jinými slovy, směrnice upravuje omezení pro zpracování dat, a nikoli podnět k jejich zpracování.

43. Znění, systematika, logika a účel směrnice jsou tedy zcela jasné v tom smyslu, že čl. 7 písm. f) směrnice nelze vykládat tak, že ve svém rámci nebo sám o sobě stanoví *povinnost* sdělovat osobní údaje.

44. V rámci širšího systematického a doplňujícího pohledu lze rovněž dodat, že podobná struktura není nijak neobvyklá v jiných oblastech unijního práva, v nichž se nástroje sekundárního unijního práva přímo či nepřímo týkají osobních údajů.

45. Například směrnice 2002/58/ES o soukromí a elektronických komunikacích⁸, která doplňuje směrnicí 95/46 v odvětví elektronických komunikací, rovněž neobsahuje povinnost sdělovat údaje. Soudní dvůr v rozsudku *Promusicae* objasnil, že prvně uvedená směrnice nevyklučuje možnost členských států, aby stanovily povinnost zpřístupnit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení, ani to po nich nevyžaduje⁹. Rozhodnutí je tedy na členských státech; není to nutný důsledek unijních právních předpisů.

46. Stejně tak Soudní dvůr rozhodl, že další směrnice¹⁰, které se týkají osobních údajů, ale mají především za cíl zajistit účinnou ochranu duševního vlastnictví v informační společnosti¹¹, rovněž nevyžadují, aby členské státy stanovily povinnost poskytovat osobní údaje za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva v rámci občanskoprávního řízení¹².

5 — Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

6 — Například ve francouzštině „[...] le traitement de données à caractère personnel ne peut être effectué que si [...]“; v němčině „[...] die Verarbeitung personenbezogener Daten lediglich erfolgen darf [...]“; v italštině „[...] il trattamento dei dati personali può essere effettuato soltanto quando [...]“; ve španělštině „[...] el tratamiento de datos personales sólo pueda efectuarse si [...]“; v češtině „[...] zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud [...]“.

7 — K článku 7 písm. f) viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito* (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 52); k článku 7 písm. c) a článku 7 písm. e) rozsudek ze dne 20. května 2003, *Österreichischer Rundfunk* a další (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, body 99 až 101).

8 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514).

9 — Viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008 (C-275/06, EU:C:2008:54, body 54 až 55).

10 — Viz směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399); směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230); směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32).

11 — Soudní dvůr trval zejména na skutečnosti, že ochrana průmyslového vlastnictví, která je těmito směrnicemi zajišťována, nemůže být na újmou požadavků týkajících se ochrany osobních údajů, a také na potřebě vyvážení požadavků spojených s ochranou různých základních práv: viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54, body 57 a 65).

12 — Viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 70).

B. Možnost sdělovat údaje

47. Jak uvedl předkládající soud, odpůrce skutečně získal nějaké osobní údaje: jméno a příjmení dotyčné osoby. Zbývající část jeho žádosti byla zamítnuta. K tomu podle všeho došlo na základě vnitrostátního práva.

48. Z těchto důvodů a vzhledem k osobním údajům, které byly skutečně sděleny, je relevantní otázka, zda bylo takové sdělení slučitelné s článkem 7 směrnice či nikoli.

49. Mělo by být však jasně zdůrazněno, že se následující část tohoto stanoviska týká *možnosti* sdělit osobní údaje za takových okolností, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, *za podmínky*, že vnitrostátní právo stanoví právní základ pro takové sdělení. Jinými slovy, jaká omezení stanoví unijní právo pro sdělení osobních údajů v takové situaci? Pokud vnitrostátní právo upravuje sdělování osobních údajů v podobné situaci, je takové sdělení slučitelné s čl. 7 písm. f) směrnice?

50. Podle mého názoru je v takové situaci, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, plně slučitelné s čl. 7 písm. f) poskytnout osobní údaje v rozsahu, který umožní poškozenému podat návrh na zahájení občanskoprávního řízení.

51. V této části se proto budu zaprvé zabývat vhodným právním základem pro zpracování osobních údajů podle směrnice za podobného skutkového stavu. Zadruhé vymezím podmínky aplikace čl. 7 písm. f) směrnice. Zatřetí posoudím projednávanou věc ve světle těchto podmínek.

1. Vhodný právní základ podle článku 7 směrnice

52. Prvotní otázkou, diskutovanou jak v písemných, tak ústních vyjádřeních je, které písmeno článku 7 směrnice by se mělo použít za takového skutkového stavu, jako je stav ve věci v původním řízení.

53. Většina zúčastněných upřednostňovala čl. 7 písm. f), na který odkázal předkládající soud. Rakouská vláda v písemném vyjádření nicméně uvedla, že čl. 7 písm. f) směrnice není správným právním základem, a to ani pro účely zahájení občanskoprávního řízení. To proto, že údajně stanoví příliš abstraktní a nepřesný důvod pro zpracování dat. Nemůže tedy ospravedlnit takový zásah do práva na ochranu údajů.

54. Komise se v písemném vyjádření zaměřila na čl. 7 písm. f). V ústním vyjádření však rovněž uvedla, že takové zpracování údajů, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, by mohlo rovněž spadat pod čl. 7 písm. c) nebo čl. 7 písm. e) směrnice.

55. Článek 7 směrnice stanoví rozdílné právní základy pro zákonné zpracování dat s tím, že rozlišuje mezi šesti scénáři. K tomu, aby tyto údaje mohly být zpracovány, musí spadat alespoň do jedné z kategorií uvedených v článku 7. Je však zřejmé, že rozsah a účel těchto ustanovení jsou odlišné.

56. Z širšího, abstraktního hlediska obsahuje článek 7 tři typy výjimek, kdy by mělo být zpracovávání osobních údajů legální: zaprvé, když subjekt údajů udělí souhlas [článek 7 písm. a)]; zadruhé, když se do určité míry předpokládají oprávněné zájmy správce nebo třetích osob [článek 7 písm. b) až e)]; a zatřetí, když je třeba protichůdné oprávněné zájmy nejen prokázat, ale tyto zájmy musí rovněž převážet nad zájmy nebo právy a svobodami subjektu údajů [článek 7 písm. f)].

57. Rozsah působnosti čl. 7 písm. f) je tedy nepochybně širší než rozsah čl. 7 písm. c) nebo čl. 7 písm. e). Prvně uvedené písmeno není spojeno s konkrétními právními nebo skutkovými okolnostmi, ale je formulováno velmi obecně. Jeho použití je však striktnější, neboť je vázáno na samotnou existenci oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby, které převažují nad zájmy subjektu údajů, což není potřebné pro použití čl. 7 písm. c) nebo čl. 7 písm. e).

58. Odhlédneme-li od akademické diskuse, je nicméně třeba zdůraznit dva body. Zaprvé, výjimky uvedené v článku 7 se vzájemně nevylučují. Na jeden soubor skutkových okolností je tedy možné potenciálně uplatnit dvě nebo všechny tři výjimky¹³. Zadruhé i přes jejich poněkud odlišné znění bude praktický rozdíl v jejich použití podle všeho spíše minimální za předpokladu, že existuje jasné formulovaný a věrohodný oprávněný zájem.

59. Po těchto upřesněních nicméně následují vnitrostátní soud, který je důkladně obeznámen s okolnostmi daného případu a vnitrostátním právem, jak vyplývá z jeho otázky, a odkazuje na čl. 7 písm. f) směrnice jako na výjimku, kterou je třeba použít, a mám za to, že Soudní dvůr by měl vycházet z tohoto základu.

2. Podmínky a rozsah působnosti čl. 7 písm. f) směrnice

60. Článek 7 písm. f) obsahuje dvě kumulativní podmínky. Obě musí být splněny, aby bylo zpracování osobních údajů dovolené: zaprvé zpracování osobních údajů musí být *nezbytné* pro uskutečnění *oprávněných zájmů* správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány. Zadruhé před takovými zájmy *nesmí mít přednost* základní práva a svobody subjektu údajů¹⁴.

61. Druhá podmínka se zaměřuje na vyvažování dotčených zájmů. Pro didaktické účely lze první podmínku ve skutečnosti rozdělit na dvě dílčí podmínky: samotný legitimní zájem na jedné straně a nezbytná povaha zpracování, tj. určitý typ proporcionality, na straně druhé.

62. Pro účely čl. 7 písm. f) musí být tudíž dány tři prvky: existence oprávněného zájmu, který odůvodňuje zpracování (a); přednost tohoto zájmu před právy a zájmy subjektu údajů (vyvažování zájmů) (b); a nezbytnost zpracování pro uskutečnění oprávněných zájmů (c).

(a) Oprávněný zájem

63. Zaprvé je zpracování podle čl. 7 písm. f) směrnice podmíněno existencí oprávněných zájmů správce údajů nebo třetí osoby.

64. Směrnice nedefinuje oprávněné zájmy¹⁵. Je tedy na správci údajů nebo zpracovateli, aby pod dohledem vnitrostátních soudů určil, zda existuje legitimní cíl, který může odůvodnit zásah do soukromí.

65. Soudní dvůr již rozhodl, že transparentnost¹⁶ či ochrana majetku, zdraví a rodinného života¹⁷ jsou oprávněné zájmy. Pojem „oprávněné zájmy“ je dostatečně pružný na to, aby zahrnul jiné druhy zájmů. Podle mého názoru není pochyb o tom, že zájem třetí osoby získat osobní údaje o osobě, která poškodila její majetek, aby tuto osobu zažalovala o náhradu škody, může být kvalifikován jako oprávněný zájem.

13 — Nařízení č. 2016/679 je v tomto směru ještě jasnější. Článek 6 odst. 1, kterým se nahrazuje článek 7 směrnice, uvádí, že „zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu [...]“ (kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska).

14 — Viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 38).

15 — Viz stanovisko 06/2014 pracovní skupiny pro ochranu údajů k článku 29, pokud jde o „pojem oprávněných zájmů správce údajů podle článku 7 směrnice 95/46/ES“ (844/14/EN WP 217).

16 — Rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 77).

17 — Rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Ryneš (C-212/13, EU:C:2014:2428, bod 34).

(b) *Vyvažování zájmů*

66. Druhá podmínka se týká vyvažování dvou skupin protichůdných zájmů, a sice zájmů a práv subjektu údajů¹⁸ a zájmů správce nebo třetích osob. Požadavek vyvážení jasně vyplývá jak z čl. 7 písm. f), tak z legislativní historie směrnice. Článek 7 písm. f) vyžaduje, aby byly oprávněné zájmy subjektu údajů váženy ve vztahu k oprávněným zájmům správce nebo třetí osoby. Legislativní historie potvrzuje, že postup spočívající ve vyvažování zájmů již byl mírně odlišným způsobem upraven v původním návrhu Komise¹⁹ a rovněž v jejím pozměněném návrhu po prvním čtení v Evropském parlamentu²⁰.

67. Soudní dvůr rozhodl, že použití čl. 7 písm. f) vyžaduje vyvážení práv a zájmů stojících v dotčeném případě proti sobě. Je třeba zohlednit důležitost práv subjektu údajů vyplývajících z článků 7 a 8 Listiny²¹. Takové vyvažování musí být prováděno případ od případu²².

68. Vyvažování je klíčem ke správnému uplatňování čl. 7 písm. f). Právě tento postup zcela odlišuje čl. 7 písm. f) od ostatních ustanovení článku 7. Jeho použití vždy závisí na okolnostech konkrétního případu. Právě z těchto důvodů Soudní dvůr zdůraznil, že členské státy nemohou pro určité kategorie osobních údajů předepisovat s konečnou platností výsledek vyvažování proti sobě stojících práv a zájmů, aniž by připouštěly odlišný výsledek z důvodu zvláštních okolností konkrétního případu²³.

69. Aby bylo vyvažování smysluplné, je třeba věnovat náležitou pozornost zejména povaze a citlivosti požadovaných údajů, míře jejich publicity²⁴ a závažnosti spáchaného přestupku. Jedním z potenciálních prvků, ke kterému je třeba v rámci vyvažování přihlídnout a který je v projednávaném případě relevantní, je věk subjektu údajů.

(c) *Nezbytnost*

70. Pokud jde o nezbytnost nebo v jistém smyslu o základní proporcionalitu, Soudní dvůr obecně rozhodl, že výjimky z ochrany osobních údajů a její omezení musí být činěny v mezích toho, co je naprosto nezbytné²⁵. Z tohoto důvodu nesmí jít povaha a množství údajů, které mohou být zpracovávány, nad rámec toho, co je nezbytné pro účely dotčených oprávněných zájmů.

71. Zkoumání proporcionality znamená posouzení vztahu mezi cíli a zvolenými prostředky. Zvolené prostředky nemohou jít nad rámec toho, co je potřebné. Tato logika ale funguje také v opačném směru: prostředky *musí být schopné* dosáhnout stanoveného cíle.

18 — Ochrana subjektu údajů je cílem několika ustanovení směrnice, ať již se jedná o informace, které mají být této osobě poskytnuty (články 10 a 11), nebo o přístup k jejím údajům (článek 12). Článek 14 výslovně přiznává subjektu údajů právo „alespoň v případech uvedených v čl. 7 písm. e) a f) vznést kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají“.

19 — Návrh směrnice Rady o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním údajů [COM (90) 314 final].

20 — Pozměněný návrh směrnice Rady o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [COM (92) 422 final].

21 — Rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, body 38 a 40) a ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 74).

22 — Rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 40).

23 — Rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 47), a ze dne 19. října 2016, Breyer (C-582/14, EU:C:2016:779, bod 62).

24 — Rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 44).

25 — Rozsudky ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 86) a ze dne 11. prosince 2014, Ryněš (C-212/13, EU:C:2014:2428, bod 28).

72. V praxi má správce údajů, který má posoudit nezbytnost, dvě možnosti. Buď nesdělí *žádnou* informaci, nebo pokud se rozhodne zpracovávat tyto informace, pak musí poskytnout *veškeré nezbytné* informace pro účely uskutečnění dotčených oprávněných zájmů²⁶.

73. Zprvč čl. 6 odst. 1 písm. c) a bod 28 odůvodnění směrnice stanoví, že osobní údaje musí být přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro které jsou shromažďovány, ale také dále zpracovávány²⁷. Z těchto ustanovení tudíž vyplývá, že sdělené údaje musí být rovněž *přiměřené a relevantní* pro uskutečnění oprávněných zájmů.

74. Zadruhé zdravý rozum si žádá rozumný přístup, pokud jde o údaje, které by měly být ve skutečnosti zpracovány. Žadatelům o údaje by tudíž měly být poskytnuty užitečné a relevantní informace, které jsou pro ně nezbytné a postačují k tomu, aby uskutečnili vlastní oprávněné zájmy, aniž by bylo nutné podat žádost k jinému subjektu, který by mohl mít tyto informace rovněž v dispozici.

75. Obrazně řečeno, uplatňování kritéria nezbytnosti by nemělo změnit naplňování oprávněného zájmu v kařkovský hon za pokladem, silně připomínající epizodu z *Pevnosti Boyard*, ve které jsou účastníci posíláni z jedné místnosti do druhé, aby sbírali jednotlivé indicie, na jejichž základě mohou nakonec zjistit, kam mají jít.

76. Konečně je třeba zopakovat, že přesný rozsah údajů, které mají být sděleny, je věcí vnitrostátního práva. Vnitrostátní právo může zajistit upravovat pouze částečné sdělení, které samo o sobě nemusí být dostatečné. Toto je však možné. Skutečnost, že vnitrostátní právní předpisy mají patrně malý praktický význam, automaticky nezpůsobuje jejich neslučitelnost s unijním právem, pokud je tato právní úprava součástí regulačního prostoru, jenž náleží členským státům. Tím vším chci říct, že čl. 7 písm. f) směrnice *nebrání* úplnému sdělení všech informací, které jsou potřebné k účinnému dosažení něčího legitimního cíle, pokud jsou splněny ostatní podmínky.

3. Aplikace na projednávaný případ

77. Poté, co jsem vytyčil obecný rámec analýzy, se nyní zaměřím na projednávanou věc, avšak s výhradou, že v konečném důsledku samozřejmě přísluší vnitrostátnímu soudu, aby rozhodl s ohledem na svou podrobnou znalost skutkových okolností a vnitrostátního práva.

78. Rīgas satiksme žádal policii o poskytnutí adresy a čísla průkazu totožnosti cestujícího ve vozidle taxislužby, aby mohl zahájit občanskoprávní řízení s cílem získat náhradu škody, jež mu byla způsobena.

79. Zprvč, jak správně tvrdila česká, španělská a portugalská vláda, uplatnění právního nároku, jak je tomu ve věci v původním řízení, představuje oprávněný zájem ve smyslu čl. 7 písm. f).

80. Potvrzuje to i čl. 8 odst. 2 písm. e) směrnice, který upravuje případné zpracování některých citlivých údajů, pokud se „zpracování [...] týká údajů [které jsou] nezbytné pro zjištění, uplatnění nebo obranu právních nároků před soudem“. Jestliže uplatnění právního nároku může odůvodnit zpracování citlivých údajů podle článku 8, nevidím důvod, proč by toto nemohlo být tím spíše považováno za oprávněný zájem odůvodňující zpracování jiných než citlivých údajů podle čl. 7 písm. f). Tento výklad vyplývá rovněž z pragmatického přístupu ke směrnici ve světle jiných sekundárních právních nástrojů (viz výše), které se snaží nalézt rovnováhu mezi soukromím a účinnou soudní ochranou²⁸.

26 — Je logické, že tyto dvě možnosti budou rovněž k dispozici v případě zpracování údajů na základě jakéhokoli jiného důvodu stanoveného v článku 7.

27 — Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 odst. 1 písm. c) má přímý účinek (rozsudek ze dne 20. května 2003, Österreichischer Rundfunk a další (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, body 99 až 101).

28 — Viz bod 46 tohoto stanoviska a poznámky pod čarou 10 až 12.

81. Zadruhé, pokud jde obecně o vyvážení zájmů, nevidím důvod, proč by zájmy týkající se základních práv subjektu údajů měly mít přednost před konkrétním legitimním cílem poškozeného na zahájení občanskoprávního řízení. Možná stojí za to v této souvislosti také dodat, že vše, o co odpůrce ve skutečnosti žádá, je možnost podat návrh na zahájení soudního řízení před občanskoprávním soudem. Samotné sdělení by tudíž ani nepřineslo žádnou okamžitou změnu právního postavení subjektu údajů.

82. Avšak, jak správně uvedla portugalská vláda, právě v této fázi vyvažování by se měl zejména zohlednit věk subjektu údajů.

83. Předkládající soud se ve skutečnosti táže, do jaké míry je relevantní skutečnost, že cestující ve vozidle taxislužby byl v době nehody nezletilý. Podle mého názoru, a s ohledem na zvláštní okolnosti tohoto případu, tato skutečnost relevantní není.

84. Skutečnost, že je subjekt údajů nezletilý, je obecně faktorem, který by se měl vzít úvahu při vyvažování zájmů. Zvláštní ohledy na nezletilé děti a jejich zvýšená ochrana by však měly mít viditelnou souvislost s daným typem zpracovávání dat. Pokud není prokázáno, jak přesně by sdělení v tomto konkrétním případě mohlo ohrozit, například fyzický nebo psychický vývoj dítěte, nevidím důvod, proč skutečnost, že škoda byla způsobena nezletilým, by měla ve skutečnosti vést ke zproštění občanskoprávní odpovědnosti.

85. A konečně, pokud by vyvažování zájmů vedlo k tomu, že zájmy subjektu údajů nemají přednost před zájmy osoby, která žádá o sdělení osobních údajů, vyvstává závěrečná otázka, a sice otázka týkající se nezbytnosti a rozsahu informací, které mají být sděleny.

86. Je opět na předkládajícím soudu, aby určil právní základ ve vnitrostátním právu, který odůvodňuje takové sdělení. Jakmile je takový základ zjištěn, kritérium „nezbytnosti“ v čl. 7 písm. f) směrnice zcela jistě podle mého názoru nebrání úplnému sdělení všech informací potřebných k zahájení občanskoprávního řízení podle lotyšského práva.

87. Lotyšská vláda tvrdila, že podle ustálené judikatury ochrana základního práva na soukromí vyžaduje, aby se výjimky z ochrany osobních údajů a její omezení omezovala na to, co je nezbytně nutné. Ačkoli uvedla, že existovaly alternativní způsoby pro získání dalších údajů, připustila, že jméno a příjmení je patrně nedostatečné k uplatnění právního nároku, a proto předložila věc k posouzení vnitrostátnímu soudu.

88. Je třeba poznamenat, že čl. 8 odst. 7 směrnice dává členským státům volnost rozhodnout se, zda sdělovat identifikační čísla. Členským státům proto nesmí být uložena povinnost zpracovat identifikační čísla, pokud to není nezbytně nutné pro účely zahájení občanskoprávního řízení.

89. Důležité je mít k dispozici všechny relevantní údaje, které jsou nezbytné pro uplatnění právního nároku, přičemž na jejich přesné povaze nezáleží. Tedy v případě, že podle vnitrostátního práva postačuje adresa, by žádné další informace neměly být sděleny.

90. Vnitrostátnímu soudu přísluší, aby určil množství osobních údajů, které jsou pro Rīgas satiksme nezbytné za účelem podání žaloby²⁹ podle lotyšského práva. Chci pouze zdůraznit, jak již bylo uvedeno výše v bodech 74 až 75 tohoto stanoviska, že existence alternativních způsobů pro získání nezbytných osobních údajů není pro uplatnění čl. 7 písm. f) relevantní. Rīgas satiksme by měl být schopen získat všechny *nezbytné* informace od jednoho správce, k němuž podal žádost.

29 — Rozsudky ze dne 14. září 2000, Fisher (C-369/98, EU:C:2000:443, bod 38) a ze dne 16. prosince 2008, Huber (C-524/06, EU:C:2008:724, bod 67).

C. Epilog ve prospěch ochrany údajů

91. Toto je poněkud zvláštní případ. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda může být výjimka *umožňující* zpracování osobních údajů vykládána jako *povinnost* správce údajů sdělit totožnost osoby, která způsobila autonehodu. Mohlo by se zdát, že skutečným důvodem této otázky je, že na vnitrostátní úrovni je obtížné, ne-li nemožné, z důvodu ochrany osobních údajů takové informace získat.

92. Při pohledu na daný sled událostí by mohla nezasvěcená osoba položit nevinnou otázku: je třeba, aby ve věci, která se týká žádosti osoby o získání totožnosti jiné osoby, která poškodila její majetek a kterou chce prvně uvedená osoba žalovat o náhradu škody, bylo nutné ze strany policie provést několikastupňové vyvažování zájmů a proporcionality, následoval vleklý soudní spor a státní úřad pro ochranu osobních údajů musel vydat stanovisko?

93. Projednávaný případ je dalším příkladem³⁰, kdy se pravidla na ochranu osobních údajů použijí za poněkud překvapivých okolností. Vytváří to, a to nejen u nezasvěcené osoby, jistý duševní neklid, pokud jde o rozumné využití a fungování pravidel na ochranu osobních údajů. Využijí této příležitosti k učinění několika závěrečných poznámek v tomto ohledu.

94. Není pochyb o tom, že ochrana osobních údajů má v digitálním věku prvořadý význam. Soudní dvůr je v čele vývoje judikatury v této oblasti³¹ a činí tak oprávněně.

95. V citovaných případech se však věrně odráží hlavní problém ochrany osobních údajů, kvůli němuž byla ochrana původně zavedena a musí být důsledně dodržována, a sice zpracovávání osobních údajů *ve velkém měřítku* pomocí *mechanických*, digitálních prostředků ve všech podobách, jako je například sestavování, správa a použití velkých datových souborů, předávání datových souborů pro jiné než legitimní účely, shromažďování a archivování metadat atd.

96. Stejně jako v jakékoli jiné oblasti práva musí být pravidla upravující určitou činnost dostatečně flexibilní, aby zahrnovala všechny možnosti, které by mohly vzniknout. Mohlo by to však vést k nebezpečí velmi širokého výkladu a uplatňování těchto pravidel. Výsledkem by mohlo být jejich uplatnění i v situaci, ve které je souvislost s původním účelem poněkud nejasná a diskutabilní. Velmi široké uplatnění a určitý „aplikační absolutismus“ by mohly mít případně za následek rovněž diskreditaci původní myšlenky, která byla sama o sobě velmi důležitá a legitimní.

97. Obecně vyjádřeno, Soudní dvůr v rozsudku *Promusicae* trval na tom, že je třeba, aby výklad směrnic týkajících se osobních údajů umožnil zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými unijním právním řádem³².

98. K tomu by snad bylo možné přidat určité pravidlo zdravého rozumu, které by mělo být použito ve fázi vyvažování. Znamenalo by to mít na paměti původní a *primární* (určitě pouze primární a v žádném případě jediný) účel právních předpisů, a sice regulovat operace *většího měřítko* prováděné pomocí *mechanických*, automatizovaných prostředků a použití a přenos informací z nich získaných. Naproti tomu by měl být podle mého názoru zvolen mírnější přístup v situacích, kdy osoba žádá o *jednotlivou* informaci vztahující se ke konkrétní osobě v *konkretizovaném* vztahu, kdy existuje jasný a zcela legitimní účel vyplývající z běžného uplatnění práva.

30 — Pokud jde o novější judikaturu Soudního dvora, viz například rozsudek ze dne 11. prosince 2014, *Ryneš* (C-212/13, EU:C:2014:2428). Viz rovněž, ačkoli se hlavně týká jiných ustanovení unijního práva, usnesení ze dne 11. ledna 2017, *Karim Boudjellal* (C-508/16, EU:C:2017:6).

31 — Viz zejména rozsudky ze dne 8. dubna 2014, *Digital Rights Ireland a další* (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238), ze dne 13. května 2014, *Google Spain a Google* (C-131/12, EU:C:2014:317) a ze dne 6. října 2015, *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650).

32 — Rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 68).

99. Stručně řečeno, zdravý rozum není pramenem práva. Avšak výklad by se jím měl určitě řídit. Bylo by nanejvýš nešťastné, kdyby se *ochrana* osobních údajů měla přeměnit na *obstrukci* prostřednictvím osobních údajů.

V. Závěry

100. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na otázky, které mu položil Augstākā tiesa, Administratīvo lietu departaments (Nejvyšší soud, správní senát, Lotyšsko), takto:

„Článek 7 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů nemůže být vykládán v tom smyslu, že stanoví správci údajů povinnost sdělit osobní údaje požadované třetí osobou za účelem zahájení občanskoprávního řízení.

Článek 7 písm. f) směrnice však takovému sdělení nebrání, jestliže vnitrostátní právo upravuje sdělení osobních údajů v takových situacích, jako je situace ve věci v původním řízení. Skutečnost, že subjekt údajů byl v době nehody nezletilý, není v tomto ohledu relevantní.“